

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. M., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 182/2007 z 27. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. M. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. novembra 2007 doručené podanie Ing. J. M., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 182/2007 z 27. septembra 2007 označené ako „*Návrh na prijatie podnetu*“. Po posúdení obsahu podania ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vo svojom podaní uvádza, že „s mojimi námietkami nevysporiadal, ani ich nevyvrátil, ani nespochybnil, ale uvedené pohľadávky považoval za platné, keď v skutočnosti uvedené pohľadávky podľa citovaných platných ustanovení zákona nemožno vymáhať.

Ak zákonodarca v uvedenom prípade ustanoví § 35 ods. 6 zákona č. 511/1992 Právo vymáhať vyrúbenú pokutu premlčí po 5. rokoch od vykonateľnosti rozhodnutia. Ak sa ja ako dlžník dovolám premlčania, zaniká veriteľov nárok na uplatnenie pohľadávky. Päťročná lehota je v danom prípade lehotou prekluzívnou a teda po jej uplynutí dochádza k zániku práva. (...)

NS SR Bratislava svojim rozhodnutím č. k. 2 Obo 182/2007 porušil moje základné právo vyplývajúce z Ústavy SR v tom, že v konaní nerešpektoval platné ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. a zákona č. 219/1999 Z. z. Ani NS SR nemôže porušiť čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Ďalej NS SR porušil moje základné právo na súdnu ochranu, keď ako subjekt nemám možnosť na ochranu svojich práv použiť iný právny postup, podľa nášho právneho poriadku proti rozhodnutiu NS SR v konkurze sa nemožno odvolať, podať dovolanie, ani mimoriadne dovolanie. NS SR tým porušil moje ústavné právo na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Týmto postupom bolo porušené moje ústavné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„NS SR Bratislava svojím rozhodnutím č. k. 2 Obo 182/2007 porušil ústavné právo navrhovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva.“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 182/2007 z 27. septembra 2007. Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa nevysporiadal so sťažovateľovými námietkami, ani ich nevyvrátil a ani nespochybnil; uvedené pohľadávky považoval za platné. Namietať ďalej, že najvyšší súd nerešpektoval zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov. Všetky tieto skutočnosti podľa sťažovateľa signalizujú, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu, keď najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 182/2007 potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 K 257/04-210 zo 7. augusta 2007.

Najvyšší súd v odôvodnení uviedol:

„Krajský súd v Bratislave uznesením, č. k. 1 K 257/04-210 zo dňa 7. augusta 2007 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: Ing. J. M., D. Za správcu konkurznej podstaty ustanovil: JUDr. P. S., T., zároveň súd vyzval veriteľov na prihlásenie všetkých nárokov.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 31. 12. 2004 sa navrhovateľ domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka z dôvodu, že tento si neplní svoje splatné záväzky a má viac veriteľov, medzi inými i S., pob. T.. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sú splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu, preto uznesením spis. zn. 1 K 257/04 zo dňa 13. februára 2007 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Voči uzneseniu o vyhlásení konkurzu podal odvolanie dlžník, ktoré doložil rozhodnutiami Sociálnej poisťovne zo dňa 28. februára 2007, ktorými boli zrušené rozhodnutia tvoriace doklad o preukázaní pohľadávok tohto veriteľa. Odvolací súd na základe uvedených skutočností zrušil uznesením spis. zn. 4 Obo 65/2007 zo dňa 27. 04. 2007 napadnuté rozhodnutie o vyhlásení konkurzu z dôvodu, že odpadla podmienka existencie viacerých veriteľov úpadcu.

V lehote po vyhlásení konkurzu a podaní odvolania boli súdu prvého stupňa doručené okrem navrhovateľa (právoplatné rozhodnutia) aj ďalšie prihlášky veriteľov, a to: S., a. s.; M. T.; S., pobočka T.; Ú., T.; Ing. K. M., T.; K. B.; M. Väčšina uvedených pohľadávok bola preukázaná a doložená právoplatnými rozhodnutiami. Dlžník je vlastníkom alebo spoluvlastníkom nehnuteľného majetku zapísaného na LV č. 175, 809, 163 v k. ú. Dolné Dubové a na LV č. 54, 226, 376, 379, 382, 385, 752 v k. ú. R.. Vo vlastníctve dlžníka sa nachádzajú motorové vozidlá - aktuálne traktor Zetor. Podľa informácie dlžníka je vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 366 a pohľadávky vo výške 2 247 955 Sk.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, nakoľko má viac veriteľov a nie je schopný 30 dní po lehote splatnosti splniť svoje záväzky. Súčasne bola splnená i podmienka existencie majetku dlžníka postačujúceho aspoň na úhradu trov konania, preto súd vyhlásil na majetok dlžníka v súlade s ust. § 13 ods. 1 zák. č. 328/2001 Z. z., o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov konkurz a súčasne ustanovil správcu konkurznej podstaty.

Dlžník podal proti vydanému rozhodnutiu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil. Svoje

odvolanie odôvodnil tým, že nie sú splnené podmienky na vyhlásenie konkurzu, nakoľko nemá viac veriteľov. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia veriteľa – S. č. 700-4045017804-GC04/2004 a 700-4045017904-GC04/04-6 obidve zo dňa 15. júna 2007, boli rozhodnutím zo dňa 28. 02. 2007 zrušené S. - ústredím ako odvolacím orgánom. K pohľadávke S., a. s. doloženej rozsudkom Okresného súdu Trnava spis. zn. 9 Cb 7/2004 uviedol, že bolo voči uvedenému rozsudku podané odvolanie, odvolacie konanie bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku a vo veci podal návrh na obnovu konania. Pohľadávka T. je predmetom súdneho konania. Pohľadávka Ú. vo výške 2 772 000 Sk je sporná, vzhľadom na plynutie času je nevymáhateľná - je predmetom exekučného konania na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 7 Er 8/04. Podrobne opísal prečo je potrebné exekučné konanie zastaviť. Ďalej k pohľadávke Justičnej pokladnice uviedol, že uznesenia, ktorými boli nariadené exekúcie boli zrušené, alebo bola vznesená námietka premlčania, preto Krajský súd v Bratislave - Justičná pokladnica nie je veriteľom odvolateľa. Poukázal na skutočnosť, že M. nie je veriteľom dlžníka, ale Š. v B., avšak v súdnom konaní spis. zn. 16 Cb 19/99 bolo preukázané, že došlo k porušeniu rozpočtovej disciplíny. V zmysle ust. § 47 ods. 7 zák. č. 303/1995 Z. z. odvod a penále za porušenie rozpočtovej disciplíny možno uložiť do 5 rokov odo dňa preukázateľného porušenia rozpočtovej disciplíny. Odvod a penále nemožno vymáhať po uplynutí 10 rokov nasledujúcich po roku, v ktorom došlo k porušeniu rozpočtovej disciplíny. V danom prípade, ak odvod a penále nevymohli do 31. 12. 2006 od 01. 01. 2007 nie je možno odvod a penále vymáhať.

Zároveň v odvolaní dlžník tvrdil, že jeho majetok nepostačuje na trovy konkurzného konania, nakoľko medzičasom v dôsledku súdnych rozhodnutí, Krajského súdu v Trnave spis. zn. 19 Cb 192/2000 a Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6 Obo 256/2004 a 1 Obo 116/2006, zanikla jeho pohľadávka voči V., a. s., B. vo výške 2 247 955 Sk. Ďalej uviedol, že i nárok navrhovateľa voči jeho osobe vo výške 352 578 Sk je nesprávny, nakoľko došlo k zániku práva - nedoplatky sú premlčané v zmysle ust. § 35 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. Právo vymáhať vyrubenú pokutu sa premlčalo po 5 rokoch od vykonateľnosti rozhodnutia, preto daňový úrad nie je veriteľom dlžníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., preskúmal podľa ust. § 214 ods. 2 písm. c) O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie dlžníka nie je dôvodné.

Podľa ust. § 70e ods. 4 zák. č. 328/2001 Z. z., o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov účinného od 15. 12. 2005, v konkurznom konaní, ktoré sa začalo na návrh veriteľa pred účinnosťou tohto zákona a v ktorom nebolo vydané uznesenie o vyhlásení konkurzu, súd vydá uznesenie o vyhlásení konkurzu, len ak sa v ňom preukáže pohľadávka navrhovateľa voči dlžníkovi a pohľadávka aspoň jedného ďalšieho dlžníkovho veriteľa, ktorý bol označený v návrhu na vyhlásenie konkurzu, do 40 dní od účinnosti tohto zákona; k preukázaniu pohľadávky súd veriteľa nevyzýva.

Podľa ust. § 70e ods. 5 zák. č. 328/2001 Z. z., ak navrhovateľ v konkurznom konaní podľa odseku 4 v lehote podľa odseku 4 nepreukáže svoju pohľadávku voči dlžníkovi a pohľadávku aspoň jedného ďalšieho dlžníkovho veriteľa, ktorého označil v návrhu na vyhlásenie konkurzu, súd konkurzné konanie uznesením bez zbytočného odkladu zastaví.

Podľa ust. § 70e ods. 6 zák. č. 328/2001 Z. z., pohľadávka veriteľa na účely odsekov 4 a 5 sa považuje za preukázanú, ak je uznaná dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka alebo doložená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého uznesenia i odvolania došiel k záveru, že navrhovateľ preukázal svoju pohľadávku voči dlžníkovi ako aj pohľadávku ním označeného ďalšieho veriteľa – S., a. s., B., právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Trnava zo dňa 23. marca 2005, spis. zn. 9 Cb 7/2004.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesenie konkurzného súdu o vyhlásení konkurzu v zmysle ust. § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal so skutočnosťami namietanými sťažovateľom. Skutočnosť, že sťažovateľ nesúhlasí/nestotožňuje sa s právnym názorom najvyššieho súdu, nesignalizuje porušenie ním namietaného základného práva. Rozhodnutie najvyššieho súdu nie je podľa názoru ústavného súdu ani svojvoľné ani arbitrárne, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože dôvod odmietnutia sťažnosti je takým nedostatkom konania, ktorý nemožno odstrániť ani na základe výzvy sťažovateľovi na doplnenie podania, ústavný súd

sťažovateľa nevyzýval na ustanovenie si právneho zástupcu a doplnenie sťažnosti o chýbajúce náležitosti.

Rovnako bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007